

Uden, 11 mei 2025

Gemeente Maashorst

t.a.v. College van Burgemeester en Wethouders en Gemeenteraad Maashorst

Markt 145

5401 EJ Uden

Betreft: Bezwaar tegen de realisatie van het AZC Boekelsedijk Uden (hierna "AZC")

Geacht College,

Hierbij maak ik bezwaar tegen de voorgenomen realisatie van het AZC; ik ben van mening dat deze locatie ongeschikt is voor een dergelijk grootschalig AZC (~500 personen).

Mijn naam is [REDACTED], geboren als 35.000e inwoner en getogen in het mooie Uden, als trotse inwoner van wat toen nog een gemoedelijk dorp was. In 2015 verliet ik Uden om elders mijn weg te zoeken, maar in 2024 keerde ik met blijdschap terug, samen met mijn drie kinderen: een zoon van 13, en twee dochters van 12 en 10 jaar. Ik was trots om mijn kinderen op te laten groeien in een gemoedelijke, Bourgondische en veilige gemeenschap, zoals Uden dat altijd voor mij is geweest.

Ik begrijp dat het landelijke immigratiebeleid grote druk legt op gemeenten, en dat de verantwoordelijkheid voor opvang lokaal gevoeld wordt. Toch voel ik de noodzaak om mijn zorgen met u te delen – niet vanuit angst, maar vanuit verantwoordelijkheid als moeder en burger.

Mijn dochter van 12 durft inmiddels niet meer alleen door het tunneltje in Uden-Noord te fietsen wanneer zij haar vriendin wil bezoeken, die woont achter ziekenhuis Bernhoven. Mijn jongste dochter van 10 vond eerder een kortere route via het sportpark en de tunnel in Uden-Zuid richting de Boekelsedijk, op weg naar haar beste vriendin. Helaas zie ik mij inmiddels genoodzaakt hen met de auto te brengen. Wat eens een vanzelfsprekende, zorgeloze jeugd was, is nu getekend door voorzichtigheid en terughoudendheid.

De voorgestelde plaatsing van een grootschalige opvangvoorziening – mogelijk tot 500 asielzoekers – op of nabij een sportpark, is in mijn ogen zeer risicovol. Het is geen kwestie of het misgaat, maar wanneer. De gevolgen daarvan zullen direct worden gevoeld door jonge meisjes zoals mijn dochters, en door ouders zoals ik, die hen met liefde en zorg proberen te begeleiden richting zelfstandigheid.

Het grootste verschil tussen de Nederlandse en veelal islamitische culturen zit diep verankerd in fundamentele opvattingen over religie, gender en sociale structuren. Waar in Nederland individualisme, gelijkwaardigheid en persoonlijke vrijheid (ook op het vlak van kleding, seksualiteit en zelfbeschikking) leidend zijn, overheersen elders waarden als familie-eer, traditionele genderrollen, religieuze voorschriften en sociale controle.

Als moeder vind ik het cruciaal dat mijn dochters zich vrij kunnen kleden, zich zelfverzekerd kunnen voelen, en hun eigen pad durven kiezen. Het is mijn taak hen op te voeden tot sterke, zelfstandige en veerkrachtige vrouwen. Maar in alle eerlijkheid: de vraag die nu in mijn hoofd rondgaat, is of ik hen nog in een rokje durf te laten fietsen. Of hun vrijheid op straat nog vanzelfsprekend is. En of wij als gemeenschap voldoende bescherming bieden tegen de risico's van deze culturele botsingen.

Laat ik duidelijk zijn: het probleem is niet de vluchteling op zich, maar de manier waarop de opvang is georganiseerd – of juist níét georganiseerd:

1. Massaliteit en samenstelling: In veel opvanglocaties is sprake van een oververtegenwoordiging van jonge, alleenstaande mannen. Zonder duidelijke structuur en begeleiding neemt de kans toe op groepsvorming, verveling, en mogelijk grensoverschrijdend gedrag.
2. Culturele verschillen: Jonge mannen uit culturen waar vrouwelijke vrijheid ongewoon is, kunnen moeite hebben met hoe meisjes en vrouwen zich hier kleden en bewegen. Dit leidt soms tot misinterpretatie, onbegrip of zelfs intimidatie.
3. Beleving van veiligheid: Het gaat niet alleen om feitelijke incidenten. Ook het gevoel van onveiligheid – dat nu al leeft bij veel ouders en meisjes – is zeer reëel en ernstig.
4. Tekort aan begeleiding en informatievoorziening: Zonder cultuurtraining, dagbesteding en sociale inbedding ontstaat een vacuüm waarin verkeerde normen kunnen blijven voortbestaan of zelfs worden versterkt.

De oplossing ligt volgens mij in een betere balans tussen opvang en integratie. Daarbij stel ik het volgende voor:

- Kleinschaliger opvang, met betere spreiding.
- Structurele cultuurtraining voor asielzoekers over Nederlandse normen en waarden.
- Een actieve dialoog tussen vluchtelingen, buurtbewoners en maatschappelijke organisaties.
- Behoud van veiligheid én vrijheid voor álle inwoners – vluchtelingen én onze eigen jeugd.

Ik vraag u:

- Is er al nagedacht over de vorm en inhoud van dergelijke cultuurtrainingen?

- Wordt er scenario-gericht beleid voorbereid voor als het misgaat?
- Wat is het handelingsperspectief van ouders en kinderen bij incidenten?
- Wat kunnen wij verwachten van een rechtssysteem wanneer een van onze kinderen slachtoffer wordt van grensoverschrijdend gedrag?

Als moeder van een zoon met twee jongere zussen, eis ik – in het belang van hun veiligheid en ontwikkeling – dat fundamentele waarden zoals gelijkwaardigheid, respect en persoonlijke vrijheid niet onder druk komen te staan. Deze waarden zijn vanzelfsprekend voor hen die hier zijn opgegroeid. Maar kunnen wij verwachten dat zij ook vanzelfsprekend zijn voor wie uit een totaal andere context komt?

Ik heb niet de ultieme oplossing. Maar ik pleit voor het samenstellen van een representatieve commissie – bestaande uit inwoners van Uden, in de leeftijdsgroep 15 tot 50 jaar – die samen met u meedenkt over een rechtvaardige, veilige en evenwichtige vorm van opvang. Alleen samen kunnen we werken aan een Uden dat zowel gastvrij als veilig blijft.

Met vriendelijke groet,

A solid black rectangular box used to redact the signature of the sender.